

túalakzatok toppannak elénk. És lássunk csodát: ami egy helyen laza té jelzésnek tűnik, az lényegében egy repülő madárnak, sőt corpus mintázatnak is felfogható. Ez a szintetizmus különben az UNESCO falán díszelgő monumentális kerámiáján is megkapóan visszaköszön. Csak itt a grafikák formabontó nyugtalanságát bizonyos kozmikus, létszerű tündöklés veszi át (A hold fala).

A munkamániás, termékeny Mirónak volt egy elérhetetlennek látszó vágya. Teres, tágas, nagy-nagy műteremről álmodozott. Ezt később egy építész barátja realizálta is. A barcelonai fiú mindenestre fiatal fejjel gyakran megcsodálta a mágikus erejű Gaudi színpompás, lenyűgöző épületeit. Nem is haszontalanul. Mert maga is egy olyanfajta öblös, színgazdag és hatalmas életművet hozott létre, amely ott ékeskedik a modern művészet élvonalában. Leginkább Arp és Klee szomszédságában. Persze a hazai közönség csak nagy ritkán találkozhat a spanyol géniusz átfogóbb kollektívával. Utoljára 2004-ben volt vegyes műfajú bemutatója a Szépművészeti Múzeumban. Így a szegedi grafikai tárlatot becses unikumnak érzem, amely sok mindent elárul Miró legendás személyiségéről. Hiába látjuk a korosodó alkotó komorabb, tragikusabb, puritánabb vonásait, ám könnyed, karikatúrisztikus és nyitott természetét is változatlanul magában hordja. Úgy áldoz a spontán, pillanatnyi formai és gesztikus lépések varázsának, hogy közben művészi becsvágyát rendkívül tüzetes, sorozatszerű megoldásokkal kompenzálja. Igencsak sajnálom, hogy semmiféle katalógus nem készült e nemzetközi rangú kiállításról. Bár Giacometti azt írta kollégájáról: „Miró a tökély. Ha csupán egyetlen pontot helyez a vászonra, az ott pontos, helyénvaló [...] Nála három egyszerű színt is képpé válik” (Román J.: 30. o.).

(A tárlat május 5-ig látható a Reök-palotában).

JOAN MIRÓ: ALTAMIRA